

man maa have et aabent Sie for, naar man vil dømmе dem, der have næret saadanne saugvinste Forhaabninger. I sit første Foredrag indflettede det ærede Medlem en Bemærkning, som han gjentog i sit sidste Foredrag, en Bemærkning, der fører den Sag, hvorom her handles, over paa ganske andre Enemærker. Det ærede Medlem sagde nemlig, at, hvis man tidligere havde affædiget denne Embedsmand, der her er Tale om, vilde man have unddraget ham Velighed til at skade Landets Interesse og compromittere dets Ære. Hvad det ærede Medlem her sigtede til, ved jeg ikke, det er mig ubekjendt; men jeg vil fremhæve denne Ytring for at sǔie dertil, at det er et Spørgsmaal, der i alt Fald ikke vedrører Taxationen af Staarupgaard.

Formanden: Den sidste Bemærkning af det ærede Medlem er ganske rigtig. Det var imidlertid kun en ganske enkelt Ytring, der saldt, og derfor gjorde jeg ingen Indsigelser derimod. Men det er rigtigt, at dette ikke vedrører den Sag, som her foreligger.

H. Masmussen: Naar den ærede Ordfører for Udvalget bemærkede, at der maaskee var Grund til at henlede Opmærksomheden paa, at Statsrevisionens Arbejder herefter ikke bleve saa omfattende, eller kom til at udgjøre saa tykt et Bind som det, jeg her holder i min Haand, maa jeg dog betvivle, at det er rigtigt at gjøre en saadan Indstilling. Det forekommer mig, at vi ikke skulle holde Statsrevisionen tilbage i den Henseende; det maa vistnok være ønskeligt for os, at Statsrevisionen gaaer saa grundigt ind paa Statsregnskabet som muligt, og, om ogsaa Arbeidet derved skulde blive en lille Smule større, om det skulde komme til at indeholde nogle saa Arkt mere, saa troer jeg, at vi maae finde os deri, og at vi med Fornøielse skulle læse ogsaa disse Arkt tilligemed alt det Andet og derved give Statsrevisionen vor Anerkjendelse af, at den ikke gaaer let over sit Arbejde. Jeg har ikke saa meget Kjendskab til Statsregnskabet, men det forekommer endog forunderligt, naar man seer, at der f. Ex. i det Tilfælde, som Antegningsposten 4 angaaer, er udgivet 100 Rd., uden at Mini-

stereu har villet opgive, til hvem. Jeg kan ikke troe, at det er ønskeligt eller rigtigt, at en Minister eller Rogensomhest har Lov til at udgive en eneste Skilling af Landets Penge uden at anføre i Regnskabet, hvem der har modtaget dem. Jeg troer, at denne Antegning er til stort Forsvar for Statsrevisionen, og at, om den ved andre Indstillinger skulde have gjort opmærksom paa Noget, som ikke træder saa tydeligt frem for os, have vi her et Tilfælde, hvor Statsrevisionen har havt Grund til at frembrage en saadan Urigtighed eller Noget, som jeg efter mit Synspunkt kalder en Urigtighed. Jeg for min Deel kan ikke erkjende, at Statsrevisionen har frembraget noget Punkt, som ikke er berettiget. Jeg er tilfids at ville stemme imod alle Endringsforslagene uden Undtagelse, for derved at vise, at jeg ikke vil være med at sige til Statsrevisionen: I skulle være mere varsomme, I maae ikke give os saa Meget at see paa.

Ordføreren: Jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at den ærede sidste Talers Ytringer beroe paa en meget grov Misforstaaelse. Det har virkelig ikke været Udvalgets Mening at udtale, hvad han sluttede med; naar det ærede Medlem i sin Dmtale af Udvalgets Henstilling om et ringere Omfang for Fremtiden af Statsrevisionens Arbejde har troet at see en Opfordring til at stride let hen over Arbeidet, da er dette en meget grov Misforstaaelse, som det ærede Medlem kunde have unbgaaet, hvis han havde viist Udvalget den Opmærksomhed at læse dets Betænkning; thi det ærede Medlem vilde da have havt Velighed til at see, at Udvalget vel har ønsket at see Statsrevisionens Beretning fremtræde i en kortere Form, men, at det ved Siden deraf udtrykkelig har sǔiet til: „naar dette kunde skee uden Skade for Formaalet“. Raster det ærede Medlem sit Blik paa Statsrevisionens Beretning og prøver den noget nøiere, troer jeg, at han vil komme til det Resultat, at det vil være muligt, og jeg siger derfor, at det vil være ønskeligt, at en heel Deel af det, der indtager den største Plads i Beretningen, henvises til et andet Sted, hvor det mere hǔrer hjemme, og at det, der nødvendigt maa findes